

На світовому овиді

МОБІЛІЗАЦІЯ СИЛ

Хто знав Схід, той ще два роки тому бачив те, що наступило тепер в світовій політиці. Тому було ясно, що раз взятими, Москва, нівиді землі чужої з рук не пустить добровільно. Сягне ще й по инше, що „длохо ложить“; що змушений буде Захід перейти до протиофензивни.

Вона вже по ч а л а с я. Росія ж, в „ударном порядку“ переводить генеральну „чистку й консолідацію“ анектованої частини Європи. Відбувається мобілізація сил обох таборів. Висуперч всім чужкам, секретар війни Ф. Беленджер заявив, що хоч багато британських воєнків здобомобілізується в найближчих місяцях, про те булоб величезно по м и л к о ю зредукувати зброєні сили до рівня, який позбавлявби їх змоги підтримувати протєжк і війнии Великої Британії в сїмї. Греція не буде лишена на полєху Балканалії Тита й Димітрова. Брама до Дарданелів і Близького Сходу, Москві не відікнеться. Ще яшпша заява ген. Айзенгавера, на з'їзді: Американського Лєгіону. Він сказав, що навансик, починаючи війну, лай знає, що вона йме на його власній землі. Генерал ствердив, що світ є поділений на два табори: один свободи, другий тоталітарного насильства. Шоки цей останній існує, Америка мусить бути пригтована на все. Перша річ — це запровадити загально-обовязуєчї військовий вишкіл в ЗШІА. Дальше всеамериканський з'їзд в Бразилії створив спільний „район безснєк“ від одного бігуна до другого, при чім, кожна з нападе-тних республік негайно отримала б допомогу всіх інших. За згедою Данії, Америка розбудовує військо-ву базу в Гренляндії, Присїшується економічна відбудова західної Німеччини і Японії, вступний крок до привернення обом народам ролі політичного чинника, очевидно в таборі західних держав. Маршал усталив дату листопаду 6. р., як останній речинєнь, коли Росія має відповісти, чи вона хоче йти на співвирощо з Заходом чи ні.

В друг м таборі переводиться теж завязта „консолідаційна“ праця. Московські намісники в Букарєшті, Варшаві, Будапєстї, Софії і Білгородї судовими убійствами та иншими знайними „снособоїми, взяли ся „ліквідувати“ всі опозційні партії. Варшавський процес є лише вступ до скасовання партії Миколойчика. Угорські „вибори“ мають задати удар партії у-

горських хліборобів, якої воєнкї або мусїли тікати (Негрі і Сульонї) або є в тюрмі (Містєс). В Румунії розгромлюється національно-селянську партію Маню (якє арештованого) і лібералів Братіну. Почався похід протєгн сїловїської селянської інтелєгенції... Як 20 літ тому на Україні! За тожк самою рецептою „атца народав“, який ще в 1923 році заявив, що селянство у всіх країнах є „шовіністичне“ сповнене „національних забобонї“, не хоче йти з „протєстаріятом“, дебото з колпартїєю, і „представляє собою головну армію всякого національного гуху“. Отож мусить бути зведеною до ролі гелетовї режіму, як в СССР. Інакше не буде чути ся „як у себе дома“ російська компартія в завоєваній половинї Європи. Ракочїй в Угорщині, Тіто в Югославї, Димітров в Болгарії, Фішер в Австрії, Талїатї в Італії, Горєс у Франції, Бсрут в Польщі — ось ці совєтські „обєргавляйте-ри“, які замїнили гітлерівських у „новїй“ Європі. От ці „держиморди“ одєржали від свого „боса“ приказ упоратися з опозїцією і налягнути віжкї у своїх губерніях, щоб пригтовитися до чергового скоку на даний знак. Сам „бос“ теж не присилїєє справи: на границї Азербейджану стоїть 300 тї сячна совєтська армія; ратифікована мир з Італією, що означає, що до 3-ох місяців будуть зобовязанї покинути ці союзницькі війська в той час, як Росія матимє й далї право тримати свої зброєні сили в Румунії і в Угорщині „для звязку“ з Австрією. Від того легше відїтєє й Тіто, який тільки того й жде, щоб в Італії розпочати таку саму „свістоїлїяку“, як в північній Греції.

Фігури протівників на світовїй шахівницї займають свої становища. Чи ймовірне відпруження на світовїй овидї? Лєдвє. Московський наїстєник, як свідчить історія, виступає розважно й оглядаючись на всі боки. Йому чужа загоїсність Наполеона або Гїтлера. Але він зансїди готовий до скоку там, де уважасє здобич легкою. Слушно чуїти, він уважасє і близький Схід (імпулїзмалєський світ, Індїю) і Європу за країни „дозрілі“ до його політичкї агресії. В рїшучість своїх протівників не вірїть, як не вірїє в неї Гїтлер. Це що до „вирахо-вання“ а крім того в Кремлі на-стануть певне „голопокружєніє“ (запомєчєння) от успіхов“. Все це не промовляє за можливість

ВІД ВИДАВНИЦТВА

До нас дійшли в стки, що якїєсь безвідповідальні люди ведуть несумлінну агітацію проти Видавництва „Основа“ і часопису „Український Клич“ по українських таборах в цїй країні

Таким своїм постуванням, стараючись підкопати наше Видавництво, а тим самим позбавити українців у Вел. Британії друкованого слова — свого одинокого часопису — ці люди приносять шкоду цілому українському загалові.

Стає ясним, що не для загального добра, але для власних, ворожих українській справі цілей вони ведуть цю киринну роботу, тому ми перестєрїгаємо наших читачів та прихильників перед того рода людьми.

Видавництво „ОСНОВА“.

Україна в боротьбі

Прорив УПА до Австрії

Відділи тієї частини Української Повстанчої Армії, що прорвалися на Словацьку й до Чехії, перебувають в напрямі американських зон Австрії та Німеччини. Пройшли з боєм, по чужій території, понад 500 кілометрів, і, згідно з останніми радієвими повідомленнями, їх перші стєжї вже прорвалися до Австрії.

Тодї встановити число бїйців УПА, що перебувають до Австрії і Німеччини, але їх боєва сила і пролом через такі великі простори, а далї прєсонї повідомлення чужинських кореспондентів, які пишуть про „інвазію“ й „окупацію“ Словацьчини та Моравії відділами УПА, дають підставу твердити, що пробїнається частина армії в силі до 10 тисяч людей. Цей прорив такїй своєрідний і героїчний, що рівного йому годї знайти в історії воєн та револуцій, і тому світова прєса останніх днів роїтєє від вісток та статтєй з його приводу.

Часописи подовтає вісткї й коментарї, як про цей прорив, так і про українську визвольну боротьбу взагалї, при чому аж надто часто ці повідомлення крайнє тенденційно й повторюють всі думки та брєхїї большевицько-польсько-чєської пропаганди. Протє з навїть такого кривого дєркалє видїю, що УПА — це поважна військова й політична сила, що її бїйні користуютьє прихильністю і активною допомогою не лише з боку українського, але і польського, словацького та чєського населєння. Воєкї УПА — це одчїлєдуш-

нї, надзвичайно завязтї та на диво хоробрї й здисциплїнованї воїни української визвольної револуції.

ЧУЖИНЦІ ПРО БОРОТЬБУ УПА

Українська Повстанча Армія бїдчїадушно спротивляється великій перевазі обєднаних совєтсько-польсько-чєкословацьких військ. Про важкі бої повідомляє агенція ПІК:

„Дїї українського підпілля тривають безперервно з немерцою силою. Загоєи Української Повстанчої Армії ведуть за певної бої з совєтськими військами. Широє бої розгорнулися вздовж хребта Карпат на просторї Дуїлиньської прєсику, Гумєнного, через Пришїєв аж до „Закопано“ го. Для підтримки польської армії прїятєнєно совєтські військові відділи. У невинних боєх виступають човги й парашутні частини. З польського боку повідомляють, що в рядах повстанців воюють також лїтовці та инші балтїйські добровольцї“.

Кореспондент „Associated Press“ подає, що польський уряд не може дати собі радї з УПА і що до помочи пошукано російські та чєські війська в силі трьох дивїзїй. „Сили УПА, — пише кореспондент, — голї устїйніти. Вони борьтєє організованими групами різної величини, до двох тисяч воєнків. Вони добре озброєні, мають автоматичні крієси, скорострїлї й гармати. Реєкрутуютьє вони переважно з пасильно вивєзєних до Росії українців, звідкї вони вертаютьє знаними лише їм шїльхами і масово скрїплюютьє лави воєючїх частин УПА. Гаслом їх є: „Повма (Продовження на 4. стор)

большевицького відвороту. Експєрти американського Конгрєсу твердятє, що совєтська політика має цїллю світову револуцію, навїть коштом рїзка 3-ої війни.

Така, під тепєрїшню хвїлю міжнародна ситуація. Воєа, як бачимо проявлюєтьє хутчїй пїєк по першїй війні. Тодї „єволюція“ замїреної Європи стала ясною аж 15 чи 20 літ по підписанні Версальського миру. Тепєр ситуація рїзко змїнилась вже по 2-ох роках

після закінчення війни. Неабиякий поступ.

О. В.

П. С. За останніми новинами президент Труман звернувся 6. серпня до Папи з листом, в якїй підкрєслєє конєчність мобїлізації моральних сил світї протї „ворогїн Бога й вїднїх людей“. Відповїдь Папи, від 26. серпня, прихильна до почїяну президентя Труманя. Ця подїєа є надзвичайно важкїя, і до неї понєрїємо в одїному з найближчих чисел.

УКРАЇНЦІ У ВЕЛ. БРИТАНІЇ

(ВІД НАШИХ ДОПИСУВАЧІВ)

ПОЖИВІМО СЛАВУ УКРАЇНСЬКОГО МІСТЕЦТВА

За декілька десятків кілометрів навколо Мальверн Веллс прокотилась слава про виступи українців. Бо хоч часто змінюється склад мешканців табору, але український танець і пісня не зникає із таборної сцени. І в англіїців виривають переконання, що „українці, очевидно, всі добре танцюють і гарно співають“. Бо й дійсно, при гарно поставленій праці, в таборі майже щосуботи відбуваються концерти, в яких активну участь приймають українці. Навіть повстав такий принцип, що „ні одного концерту немає без участі українців“.

21. серпня 1947 р. було запрошено наш хор і танцюристів разом із іншими національностями в Мальверн, де був даний концерт, що вивав на дивачийно гарно.

Справді радісно становиться на душі коли далеко від своєї батьківщини, на чужині, маеш змогу чути свій рідний спів і бачити таець в українських одностроях, коли інші народи разом з тобою також само цікавляться т в о і м и культурними надбаннями і мистецтвом.

І лише при такій співпраці таборній, яким с дорога національна честь і слава, яким с національний обов'язок на першому місці — змогли ми добитись гарних наслідків та в друків щодо українців.

Сподіємось, що цей заслужений авторитет в чужинців, українців і вітричають і зміцнить, чим і принесуть користь для майбутності нашого народу.

Т. А.

ДОБРИЙ ПРИКЛАД

Для вишановання пам'яті передчасно померлої так близької і дорогої нам бл. п. Ірени Збудовської,

українці табору Ельмбрідж Гостель з ініціативи п. Метриш Дмитра, а також при активній його участі в збірній добровільних датків зібрали на будову пам'ятника для бл. п. Ірени Збудовської 7 фунтів і 8 шилінгів і 6 пенсів.

Гроші передано на руки Тимчасового Українського Комітету в Мальверн Веллс Гостель.

Українці переходного табору Мальверн Веллс Гостель в особі бл. п. Ірени Збудовської втратили кращого організатора і діяча в ділянці культурно-освітньої праці.

Наші таборяне вірять, що всі українці переходного табору Мальверн і околиць підуть нашіми слідами.

Маленькою добровільною даткою ми увічнимо пам'ять померлої. Хай чужа земля буде їй рідною.

Шгунь М.

УКРАЇНЦІ В ГУЛЬ

Гуль — це портове місто в Англії, куди прибувають транспортні ДП з Німеччини. В цьому місті, в одному з перехідних таборів відбулась загально-таборова виставка, в якій взяли участь українці та рівнож балтійці. Серед багатьох експонатів українського в і д і л у особливу цікавість викликали у відвідувачів художньо вишиті українські сорочки та народня жіноча ноша.

Серед осіб, що відвідали виставку було багато англійських громадян, які висказували своє велике задоволення та добре враження, яке виставка на них справила. Це повинно стати заохотою для наших людей в їхній дальшій праці над поширенням слави і доброго імені нашого народу серед чужинців.

В. Василенко.

Голоси англійської преси

ЩО ПРО НАС ПИШУТЬ

Тайме подас, за „Тассом“ заявляють, під російський режим, не хочуть.

Косова, російського заст. міністра хліборобства, що живна на Україні будуть добрі. А щоб вони були ще кращі, наглядати за ними доручено Кагановичу, свіжо призначеному секретареві компартії на Україні. „Помагати“ буде, очевидно НКВД.

Манчестер Гардіен приносить звіт з краківської судової розправи проти польської селянської партії. Цій партії закидаються її злочини з підземною повстанцю групою „ВІН“, а останній тісну співпрацю з УПА.

Та сама газета звітує про повстанський рух „Крижарів“ (хрестоносців) в Югославії проти режиму Тіта. Проводить ним полк. Палашеніч, наступник ген. Михайловича.

Саутс Уелс Івнї Пост приносить статтю про український табор в Скорледжі, під заголовком: „Українці вміють добре співати й працювати“. Підкреслилось їх здібність давати собі самим раду серед нових обставин. На їх бажання їм дозволено закласти свою дружинку „роверскартів“.

Йоркшайр Пост приносить велику статтю про працю українців в „Нортс Фармс“. Автор підкреслило великі здібности українців: „вони добрі робітники, чисті, виховані і порядні в своїх привичках. Хліборобство у них в крові. Їм треба лиш дати конечні вказівки, а тоді можете їх лишити самим“. Автор оповідає рівно про трагічну долю многих з новоприбувших, що втратили близьких. Вертати додо-

му, під російський режим, не хочуть.

Нюз Кроїкл доносить про протест Москви проти затруднення українців і балтів в Англії. Часопис пригадає постанову Загальних Зборів ООН в лютім 1946, що переміщені особи, проти їх волі „не можуть бути згенолені до повороту в країну їх походження“.

Ряд часописів — Героет Адвертайзер, Гльостершайр Іко, Кейли Нюз, Болтон Джорнал та ин. звітують про прибуття українських і балтицьких робітників, переважно на польові роботи, до Гейворсту, Гарлов, Грендж, Ельмбрідж Корт, Болтон і пр. Фармер Уклї приносить більшу статтю, з світлинами, про „село“ 200-х європейських рільничих робітників, головно українців і балтів, в Локсли Гол, в Стафордшайрі. Робітники вже створили собі добре функціонуючу громаду з церквою, з власним театром, кантиною, клубом, шпиталем, швальнею і пр. Англійські фермери з великою похвалою висказуються про кваліфікацію українських хліборобів.

„Патріот“ пише в одній статті: „питанням життя і смерті ленінського режиму в 1918-1939 була Україна. Росія не могла існувати довго без неї. Зусилля антибольшевицькі, отже, повинні були бути спрямовані на підтримання українського національного руху, очолюваного тоді отаманом Петлюрою; „Але, допомагаючи“ непопулярному (на Україні) ген. Денікіну, Антант улекчила большевикам шлях до перемоги.

ше ніхто в селі Плотію не заспівав, бо не паить завжди потверджував отець парох.

За свого Василя старий Деркач мігби говорити годинами, без кінця. Впродовж тих доніх місяців, які прогнали в тюрмі, оповідаючи про Василя стало для Деркача налогом. Кожного нового в'язня завжди зустрічало те саме питання:

— „А ви пане не чували там чого небудь про Василя Деркача з Лотоки?“

А коли новоприбулий хитав головою, молячи, „ні“, старий відходив, покидавши голую до свого кутка, мямляючи під носом:

— „Агій, якби з другого світа люди приходять!“

Коли його ми питали, чого він собі найбільше бажавби, він засидю відповідав, тичуючи пальцем перед себе.

— „От що, пане, щоб я через міг почувти, як мій Васильцо Плотію читає. От що!“

Але на це було мало надії. Тобто правду сказавши надії не було ніякої, бо старий Деркач був настільки опанований „саботажником“ — в саботажників була лише одна дорога з цієї в'язниці — на бушкарі.

Але він про це не знав і не додумувався.

— „Як я піду до дому, хлопці, — казав він обсмикуючи перуначину дошки, який залишився оди в кірапль обідної по-

ди, як я піду, то я вам неодмінно пришло баламута! Го! Господарського баламута! Хліба лаучого, сала грубого, це торішнього, ну, та й бажучо! Любо!“

— „А на забудьте часнику, дядьку!“

— „Часнику хочеш? Чому ні, можна і часнику. В мене часник росте здоровий, як цебуля великий! Росте! Передам, тільки пригадайте, коли буду йти додому.“

— „А коли ви дядьку Петре підете?“

— „Коли? Га, Бог знає, але піду! Бо чому я мавби не піти? Правда мусить вийти наверх!“ Мусить!

Кирпатий Юрко, що то пацкував коней з райхскомісаріату до Галичини і докидав транспорту до кацету зривається мов бджолою викуплений:

— „Дядьку, що ви злуріли? Ви тут правди шукаєте?“

Петро глянув своїми добрими очима доволка, неначе переполоханий несподіваним вибухом, а потім розложив руки:

— „Правди, синку, треба всюди шукати, бо вона всюди є. Тільки часто присипана злогобою...“

З Деркачем була справа ясна: в нього знайшли при ревізії кілька мішків пшениці. А що він не здав був поногого контигенту, так „саботаж“ був ясний, як на долоні. І минав місяць за місяцем, а він завжди не переставав вірити в те, що його правда вийде наверх.

Того дня в тюрмі навис якийсь особливий спокій. Крім вартового, який ви-

стукував свій шлях монотонно і без охоти, ніхто не показувався, навіть щоденної звичайної контролю не було. А це й старий Деркач коло полудня замовк і обпершись об стіну дрімав, час тільки від часу шось бурмотючи глухо і несправно.

Як тоне-лькі смуги світла на коридорі стали бліднути, вигоряти, хтось застукав у стіну з другої келї. Раз. Два... Три... І знов стихло. Стихло все, навіть серця перестали на хвилину битися, бо це був умовлений знак, яким передавалась із келї в келію вістка, що вночі буде „гулянька“. Гулянька — це розстріл.

Кого візьмуть? Це питання було так важке, що неначе холодна брила льоду впало на ком'яного і придало до землі. Тимчасом вечір завідав глибокий. Тишина глибошла, як глибише море, отворюючи під помагами хуртовини свою глибину, щоб проковтнути світи. І наглий блиск світла, що заліяв коридори й келї став лув перед очима, як з'яна смерті. В розкритих дверях з'явилися червоні обличчя і розкрили челюсті готових до стрілу автоматів.

Назвиська падали, як муски каменю. Постаті виходили з келї як з'яни.

— „Деркач Петро! — впало жорстоко і несподівано. Розбитися!“

— „Що? — крикнув старий, ставився за горло і вахтанься, як столітній дуб, що його підірвала жорстока шля.“

— „Прас! — загуділо і відбилось гро-

луного. Сильні руки вхопили старого і неначе пень викинули на коридор.

— „Васильо! Васи...“

І тоді нагло будинок стрясся від страшного удару. Вибухи зірвалися нагло й грірко виповнили цілий простір підземелля. Дальше закопотили скорострільні і інші звуки, наче чарівна пісня вриналися до келї, де на хвилино все затихло, замаявило, застигло, знерухоміло. Це хвилинка оприччини рванулися до виходу. Тринадцять дверей, зірвався замок. А в'язні стояли неперушно, тільки старий Петро Деркач лежав на долівці, важко стогнучи. Стрільниця то віддалаялась, то наблизилася, то втикала, то зривалася із новою силою, трясучи небесами. І коли рвучкі удари забили об двері в'язниці, постаті мов підкошені впали додолу. Ніким невідказана молитва зашуміла неначе пісня надії. І тоді двері розірвалися і молодий юнак збіг в долину.

Він ставив неначе вкопаний на вид потонути в молитві неначе в забутті людей. Старий Деркач рухнувся, підвів голову, розгледітувся, доглянув юнака, шось забурмотів, а далі, як кинутий якоюсь страшною силою зірвався — і з простягнутими руками, скочив:

— „Васильо Васи...“

— „Тату!“

Нагорі, стрільниця втисла. Помітанді опанували будинок.

Як який стій виходити — надворі стояла шкільна будівля.

Україна в боротьбі

воля і самостійність та незалежність України".
 Всі кореспонденти, що мали змогу побувати на теренах боїв, стверджують одностайно подивудігну моральному поставу українських повстанців. Усі вони йдуть відчайдушно в бій з кільканадцять разів сильнішим й краще озброєним ворогом, а оточені радше поповнюють самогубство, ніж піддаються в полон. Відділи УПА є дисципліновані й поведуться дуже тактовно супроти цивільного населення, а тому пишуться великими симпатіями не тільки серед свого народу, але й серед словаків, чехів й румунів.

„ЗАКОН УКРАЇНСЬКОГО ПОВСТАНЦЯ“

- 1) Український повстанець не є „бандитом“, як його називають вороги. Це лицар і чесний воляк, що жертвує своє життя за поневоленій народ. Наша підпільна армія — це єдина форма збройної боротьби України за свою свободу.
- 2) Український повстанець не прова-

- дить боротьби із-за бажання анархії або жадоби наживи, а для святих національних ідей та високих політичних цілей.
- 3) Український повстанець уявляє завершену у-всередині своїх політичних цілей свою владу суверенну державу.
 - 4) Український повстанець буде всіма силами та засобами боротися з кожним окупантом України так довго, доки не вибере своєї абсолютно від нікого незалежної Самостійної України.
 - 5) Український повстанець не знає, що таке страх, арада тайни, п'явство, розпуття та всякий інший вчинок, який би соромив його самого, його армію, його рід, його націю та ім'я його славних предків.
 - 6) Український повстанець, як воляк в не-регулярних умовах, підлягає на свободі абсолютній як моральній, так і фізичній дисципліні, ще більшій, ніж регулярний воляк за мурами касарні.
 - 7) Український повстанець є революціонером, воляком та політичним діячем своєї Батьківщини в одній особі.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Хвальна Редакціє!

З великою радістю та задоволенням ми, українські старшини, вітаємо видання нашого рідного часопису в українській мові „Український Клич“ в Англії. Велика й пекуча потреба українського друкованого слова в Англії, сьогодні відчувається найбільше. А тому однією з перших радісних ластівок в розв'язанні цього питання є незрівняно велика заслуга й ініціатива українського видавництва „Основа“, що в несприятливих, тяжких еміграційних умовах, переборолоттяжкі перешкоди і своєчасно розпочало видавання часопису „Український Клич“.

Відрядно позитивним явищем є й те, що в своїм зверненні до українського громадянства в Англії, Хвальна Редакція підкреслила недвозначно, що часопис є друкованим органом всієї української еміграційної спільноти і не заступає поглядів ніяких окремих угруповань, партій чи установ. Це є найважливіше в обличчі тієї тяжкої, святої, жертвенної національно-визвольної революційної боротьби, яку веде український народ на Українських Землях за своє існування, об'єднавшись в одну монолітну єдність без різниць поглядів, віровизнання, світопогляду, походження і суспільних шарів. Він складає найвищі жертви на вітвар своєї священної незалежності за свободу народів і людини, виваючи свою кровю будучність

щасливого життя українських поколінь, захищаючи всевітнє людство від найстрашнішого його ворога — большевизму.

Ми розуміємо і відчуваємо, що на нас лежить великий обов'язок усіма силами допомогати в боротьбі українського народу за своє визволення від віковичного гноблення. Одним з таких обов'язків це є ширя і сумлінна праця в розбудові й організуванні нашої еміграції в одну міцну цілість під кутом політичної й економічної єдності, культурно - освітнього виховання, релігійності, національної свідомості й соціально-суспільного життя, і як інтелігенція, в цім відношенні ми повинні бути в перших українських лавах.

Оже вітаючи цінну ініціативу видавництва „Основа“ у виданні часопису „Український Клич“, ми зі свого боку будемо чинно співпрацювати в цьому нашому рідному часописі.

Бажаємо Редакції найліпших успіхів і досягнень в її жертвенній і відповідальній праці. Наш часопис „Український Клич“, ми віримо, стане вогняною трибуною справедливості відвічних українських ідей та інформатором про нашу святу боротьбу в колах чужинців, як також об'єднуючим чинником української еміграції в Англії.

З доручення групи українських старшин

З. А. — сотник.

„УКРАЇНСЬКИЙ КЛИЧ“

Тижневик українців у Вел. Британії

Редагує: Колегія. Видані: Видавництво ОСНОВА.

- Умови передплати: На рік — 1 фунт й 2 шилінги;
 на два роки — — 11 шилінгів;
 на три місяці — — 6 шилінгів;
 Подорожче члено — 6 пенсів.

Ціна оголошень: 1 ряд на одній шпальтї 1 фунт й 10 шилінгів.
 Дрібні оголошення — 3 пенси за слово.

Адреса редакції та адміністрації: OSNOVA PUBLISHING CO., LTD.,
 2a, Frederick Mews, Kinnerton Street, London, S.W.1

OUR ENGLISH COLUMN

UKRAINIAN RESISTANCE UNDER GERMAN OCCUPATION

When in 1941, the German-Bolshevik war began, the Germans had occupied the whole of the Ukrainian national territory. They had divided it into several portions, creating of the biggest one the so-called "Reichskommissariat Ukraine". In all Ukrainian countries occupied by the Germans they had established their system of relentless oppression.

One of the numerous methods of oppression of the Ukrainian people by Hitlerism was enforced displacement of the Ukrainians, women and children included, for Germany. Thus the Germans endeavoured to attain following aims:

1. Extermination at any price, of all Ukrainian patriots who from the first days of the German occupation were waging their fight against Germany. These Ukrainian patriots realized very well that practically there was no difference between Hitlerism and Bolshevik totalitarianism, and that was why, under conditions of the German occupation, they did not cease their fight for the Ukrainian Independent State having been waged by them till then against the Moscow Bolshevism. When the Germans had realized their own incapability of extermination of all Ukrainian patriots only by fusillades, prisons, or concentration camps, as the whole of the Ukrainian people supported their patriots, they set to displace Ukrainian peasants, workers, and educated men by crowds for Germany, as to debilitate thus the Ukrainian revolutionary potential.

2. By displacing the Ukrainian population by force for Germany, the Germans wished to acquire gratuitous worker and slave for their factories, especially for their war industry.

3. According to the German imperialistic aims, Ukraine ought to have been evacuated of the Ukrainians to make room for German colonists in the rich Ukrainian countries. Ukraine ought to have become the promised country of the Teutonic tribes.

The aims and methods of the German colonial policies in Ukraine surpassed very much, with respect to their pitiless extermination, those concerning other countries.

To the violent methods of the German imperialistic policy the Ukrainian people retorted by a relentless fight.

On June 30, 1941, i.e., first week of the war in Eastern Europe, there was proclaimed the restoration of the Ukrainian Independent State and formed the Ukrainian Government, with Mr. Yaroslav Stetsko as premier. But already at the beginning of July, 1941, the Germans arrested the members of this Government and deported them to Germany. On September, 1941, the arrested were transported with other Ukrainian patriots to German prisons and concentration camps.

The underground resistance fight, begun since the first days of the German occupation, soon comprised broadest masses of the Ukrainian population. This fight was then directed by the Ukrainian revolutionary movement. At the end of 1942, this fight was recorded in shape of an open guerilla, waged in Ukraine by the Ukrainian Insurrection Army (U P A). It is long hard

years that this army was compelled to withstand the thrust of the SS-detachments and the German army. By their defensive and offensive assaults all over Ukraine, the UPA contributed very much to the overthrow of the German aggressors in Eastern Europe.

Since the beginning of 1943, the troops of the UPA were constantly increasing and within a comparatively short time amounted to the total of 250-300,000 men.

The military and administrative authorities of the UPA were developed in such a perfect and exact manner that they formed a sort of state within a state and were recognised by the Ukrainian population as their own state authorities.

In the ranks of the UPA there were fighting representatives of all social classes of the Ukrainian people, proved Ukrainian patriots, especially peasants and workers who were not desirous to be deported to Germany. The Ukrainian youth considered as their duty as well as their point of honour to belong to the bravest fighters of the UPA. All Ukrainian patriots striving for the restoration of the Ukrainian Independent State and fighting for democratic liberties of popular masses were—and still are today—to be found in the ranks of the UPA. Because today the UPA continue subsisting and fighting in Ukraine, this time against the Moscow-Bolshevik authoritative system oppressing Ukraine. The UPA has organised all revolutionary elements of nationalist attitude into one military and political partisan force and, already during the German occupation, resisted not only the German aggressors, but also the Bolsheviks, who did not at all defend the Ukrainian people from Hitlerism, but on the contrary, in their own way, robbed and exterminated the population of Ukraine.

Besides, it has to be emphasized that the UPA has always used exclusively their own forces and waged the fight without any armed assistance from abroad. In 1942-43 the UPA represented the unique army in Europe fighting against Germany without any assistance from abroad! The soldier of the UPA got his arms only from the enemy after a hard fight. Nobody made a present of only one gun to the UPA!

Reacting against this armed fight of the Ukrainian people the terror of the SS in Ukraine became more and more tremendous from day to day. Reducing to ashes of whole villages, application of collective responsibility, i.e., executions of hundreds and thousands of innocent people for organisation of resistance, and for any Ukrainian revolutionary action — these were striking expressions of the German policy in Ukraine. Beside this, German prisons and concentration camps were filled up with Ukrainian patriots.

It is only owing to the victorious push of the Allied Armies that the mentioned political prisoners were set free and it is just these Ukrainian political ex-prisoners that form the group of the Ukrainian emigration in Germany and Austria and now a great number of them are coming to Great Britain.

R. KRYCHEVSKY

В науці англійської мови допоможе Вам книжка

ПЕРШІ КРОКИ

підручник до науки англійської мови.
 Підручник цей приступно написаний, об'являє найважливіші правила англ. граматики, слова та користі її познати.
 Ціна книжки 2 шил. й 6 пенс., з поштовою пересилкою — 2 шил. й 9 пенс.
 Замовляти у Видавництві ОСНОВА.